

Lekce 8

Bůh přijímá člověka do své rodiny: Adopce

Louis byl velmi zanedbán svými rodiči, alkoholiky. Žil v bídě, strachu a útrapách. Postupně se stal zatvrzelým ve svém vztahu k lidem a zatrpklým ve svém pohledu na život. Veřejný orgán sociální péče ho postupně umisťoval do různých pěstounských rodin, ale pro jeho zatvrzelý postoj ho nikdo nenechal u sebe déle. Mnohé rodiny, které znaly jeho smutný příběh, *by ho mohly přijmout, ale nechtěly*. Nakonec se manželé Burnetovi rozhodli chlapce adoptovat, a zařídili všechny potřebné formality k úplné adopci. Ale v okamžiku, kdy by ho tato rodina bývala přijala, k adopci nedošlo, protože paní Burnetová náhle zemřela.

Nakonec si Louise vzala jiná rodina a adoptovala ho. Reagoval na jejich lásku a zájem o něho a vyrostl z něho dobře vychovaný mládenec, který se stal knězem. Dnes je jeho život zdrojem požehnání a povzbuzení pro jiné. Ale to všechno začalo tím, že byl přijat do rodiny, jejíž soucit, láska, majetek a jméno mu zabezpečily přijetí ve společnosti.

Bůh učinil totéž pro nás. Protože kromě toho, že nám odpustil naše hříchy a daroval nám život skrze znovuzrození, přijal nás do své rodiny jako syny a dcery se všemi právy a výsadami, které provázejí tuto adopci. Zvláští na této adopci je to, že Bůh, i když znal náš hrozný, hříšný, ztra

cený a rebelantský postoj, *otevřel* pro nás nebeské zdroje. Nikdo z nás nemůže nikdy pochybovat o tom, že nás *mohl* zachránit; ale tím úžasným vždy bude to, že to i *učinil*. On je náš Nebeský Otec a my jsme Jeho děti! Není proto Bůh hoden naší nekonečné chvály a oddanosti?

osnova lekce

Charakteristika adopce

Čas adopce

Zkušenost adopce

cíle lekce

Po ukončení této lekce bys měl být schopen

- Mluvit o biblickém učení ohledně přijetí do Boží rodiny.
- Popsat vztah mezi znovuzrozením, ospravedlněním a adopcí.
- Vysvětlit význam a důsledky adopce.
- Ocenit Boží lásku a dobrotu, která se projevila v tom, že nás adoptoval do své rodiny.

studijní činnost

1. Přečti si 8. kapitolu Římanům, 4. kapitolu Galatským a 1. kapitolu Efezským. Přečti si pokud možno nejdříve tyto kapitoly pro přehled, pak se k nim vrať a snaž se je pochopit do detailů. Všimni si zvláště veršů, které se zabývají adopcí.
2. Prostuduj si lekci jako obvykle. Po ukončení vypracuj osobní test a zkontroluj si své odpovědi.
3. Prohlédni si pečlivě 2. část (5.-8. lekci) a pak vypracuj 2. část Studentovy zprávy. Výsledky zašli svému učiteli.

klíčová slova

dědic	osvobození	ručící
dědictví	otcovský	řecko-římský
externě	pokuta	splátka
interně	potvrdit	závdavek
období patriarchů	právnícký	zprostit
odhmotněný	renovace	

rozvinutí lekce

CHARAKTERISTIKA ADOPCE

Adopce je podobně jako znovuzrození a ospravedlnění Božím dílem v člověku, který se obrací ke Kristu. Pojednává o *místě*, které člověk zaujímá v Boží rodině a týká se jeho *výsad* jako jednoho z Božích synů. Jak jsme viděli, Božím záměrem pro člověka, který se k Němu obrací, je více než ho jen osvobodit z otroctví. Jeho cílem je učinit z lidí své syny a dcery. Pavel píše: „V Něm nás již ve stvoření světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za Jeho syny“ (Ef. 1, 4-5).

Význam adopce

Úkol 1. Najdi vysvětlení pojmu „adopce“, jak je používán v Novém zákoně.

Slovo, které je překládáno jako *adopce*, doslovně znamená „umístit syna“. Vztahuje se to k místu a postavení, které je dáno člověku, který na to nemá přirozený nárok. Většinu z nás je dobře známá adopce, ve které je člověk (obvykle sirotek) přijat do nové rodiny, kde se s ním jedná jako s vlastním synem a jsou mu dána všechna práva a výsady, které vyplývají z tohoto příbuzenského stavu. Apoštol Pavel se zabývá myšlenkou adopce v duchovním smyslu. Používá termín *adopce* k vyjádření skutku Boží milosti, kterým se každý, kdo přijímá Krista, stává synem Božím. Tento vztah věřícího člověka k Bohu jako *dítěte* k Otci je umožněn znovuzrozením (Jan 1, 12-13). Avšak adopce člověka je Božím dílem, skrze něž je umístěn do postavení nebo pozice vůči Bohu jako dospělý syn (Gal. 4, 1-7). Má tedy všechna privilegia, která vyplývají z toho, že je Božím synem a je považován za vlastního.

Když jsme tedy probrali pojem adopce, stručně si zopakujme, o čem jsme hovořili. Nepochybně si pamatuješ, že při znovuzrození získává člověk *nový život* a *novou přirozenost*. V ospravedlnění získává *nové postavení*. A v adopci získává *nové místo*.

1. Kvůli zopakování přiřaď doktrínu (vpravo) k příslušné definici (vlevo).

a	Souvisí s postavením člověka před Bohem.	1) Znovuzrození
b	Mluví o změně v lidské přirozenosti.	2) Ospravedlnění
c	Souvisí s tím, že člověk se stává členem Boží rodiny.	3) Adopce
d	Dává práva synovství.	
e	Předává věřícímu Kristovu spravedlnost a přenáší jeho vinu na Krista.	
f	Uvádí člověka do duchovního života tím, že se znovu narodí.	

Řecké slovo, překládané jako *adopce*, se neobjevuje v řeckém překladu Starého zákona, ale i v něm jsou příklady adopce. Tyto starozákonní

příklady ukazují, že v dobách patriarchů byly běžné určité zvyky. Podle těchto zvyků si mohli bezdětní manželé adoptovat dospělého syna, který jim potom sloužil po celý život a po smrti je pohřbil. Za tuto službu dostal adoptovaný syn dědictví, pokud se později rodičům nenarodil vlastní. Když se to stalo, dědicem se stal vlastní syn a adoptovaný syn o svá práva přišel. Tento zvyk nám může pomoci pochopit vztah mezi Abrahamem a Eliezerem (Gen. 15, 2-4). Kromě toho, jestliže žena nemohla donosit dítě, mohla nabídnout služku, aby svému manželovi dítě poskytla (viz. Gen. 16, 2). Když otrokyně donosila dítě, zákon nedovolil zákonné manželce poslat ji pryč. To nám pomáhá vysvětlit Abrahamovo znepokojení nad radou jeho ženy Sárý (Gen. 21, 11-12).

2. Přečti si uvedené texty Písma a řekni, kdo byl v jednotlivých případech adoptován.

a Ex. 2, 10:

b 1. Král. 11, 20:

c Ester 2:7,15:

Ve Starém zákoně je pojem synovství důležitější než pojem adopce. Podobně je prvořadé, že jsme syny díky Božímu znovuzrození, ale tím se nevyklučuje pojem adopce.

3. Přečti si 2. Mojž. 4, 22-23; 5. Mojž. 14, 1-2; 32, 18-20; Jer. 31, 9; Oz. 1, 10; 11, 1; Mal. 1, 6; 3, 17 a odpověz na následující otázky:

a Kdo jsou podle těchto textů *synové Boží*?

.....

b Které texty se týkají přirozeného synovství?

.....

c Které texty naznačují přijetí za syny?

.....

Vidíme, že myšlenka adopce nebyla ve starozákonních dobách Božímu lidu cizí. Ale nezdá se, že by starozákonní způsoby adopce byly přímo přeneseny do novozákonního učení. Místo toho se zdá, že to byl spíše

řecko-římský způsob adopce, který vytvořil základ pro Pavlovo použití tohoto termínu, protože ostře staví proti sobě svobodu syna v domácnosti a podřízenost otroka.

Adopce byla velmi rozšířeným zvykem v řecko-římském světě. Když manželé neměli děti, muž si mohl adoptovat syna, který se stal jeho dědicem. Adoptovaný syn mohl mít žijící rodiče, ale toto nebylo překážkou adopce, protože rodiny byly často nuceny vzdát se svých dětí, aby jim v životě poskytly lepší možnosti. Avšak když už bylo dítě jednou adoptováno, jeho vlastní rodiče nad ním ztratili kontrolu, zatímco adoptivní otec získal úplnou autoritu nad svým adoptovaným synem. Ovlivňoval vztahy svého adoptovaného syna, kontroloval, co může jeho syn vlastnit nebo si vydělat, a měl právo ho trestat. Ale byl zodpovědný za všechno, co jeho syn mohl udělat a vyžadovalo se od něho, aby zabezpečil naplnění jeho potřeb.

Tím, že se stalo součástí širší rodiny, získalo adoptované dítě výchovu, kterou potřebovalo k tomu, aby se stalo úspěšným ve svém budoucím životě. Naučilo se vážit si starších a přijímat na sebe zodpovědnost. Cestou laskavého usměrňování získávalo hodnotné poznatky ve výchově, které ho připravily na zkoušky a požadavky života. Když dospělo, získalo také společenské vychování, které ho připravilo na dospělost. Celkem vzato, nový rodinný vztah poskytl adoptovanému synovi nebo dceři velké výhody.

Pavlovo učení o znovuzrození, ospravedlnění a adopci zobrazuje právě tuto myšlenku osvojení. Popisuje proces, kterým vytrhuje Bůh člověka z jeho minulého stavu, skrze znovuzrození jej uvádí do své rodiny, odpouští mu skutky jeho starého života a přijímá ho do své rodiny jako dospělého syna. Adoptovaný syn je takto učiněn součástí Boží rodiny, se všemi jejími výsadami a zodpovědností. Jako výsledek této adopce zase on podřizuje pod Boží kontrolu všechny svůj čas, majetek a sílu. Adopce je skutkem Boží milosti, kterým On ty, kteří přijímají Ježíše Krista, přijímá jako syny a dcery do své rodiny a uděluje jim všechna práva a povinnosti adopce.

4. Zakroužkuj písmeno, které předchází každému PRAVDIVÉMU tvrzení.

- a Apoštol Pavel se ve svém učení o adopci přidržuje učení Starého zákona.
- b V řecko-římském světě se adoptování stalo docela běžnou záležitostí.
- c Adoptivní rodič měl v řecko-římské společnosti absolutní kontrolu nad adoptovaným synem a také se musel starat o naplňování všech jeho potřeb.
- d Součástí Boží rodiny se stáváme, když přijmeme učení o adopci.
- e Do Boží rodiny jsme umístěni jako dospělí Boží synové skrze skutek adopce poté, co prožijeme znovuzrození.

Adopce je důležitým učením Nového zákona, i když je o něm mluveno na relativně málo místech. Když je tak úzce spjato se znovuzrozením, některým lidem se možná zdá, že pojednání o něm je méně důležité. Naproti tomu je ale adopce důležitým učením apoštola Pavla a jedním z nejvýznamnějších a nejdůležitějších učení celého Nového zákona.

5. Přečti si následující texty, které souvisí s adopcí. Poznamenej si, s čím je adopce dávana do kontrastu v každém z uvedených textů.

- a Řím. 8, 15-16: *S otroctvím hříchu*
- b Řím. 8, 20-23:
- c Řím. 9, 4-12:
- d Gal. 4, 3-7:
- e Ef. 1, 5-7:

Všimni si, že v Řím. 9, 4 Pavel označuje vztah Izraele k Bohu za *adopci*. Z toho, jak používá adopci v tomto textu, vidíme, že všechna pozhánání vyplývala ze zvláštního vztahu Izraele vůči Pánu. Zvláštní poznámka na tomto místě je adresována Izraeli. Ale z hlediska novozákonního učení o tom, že skutečným Izraelem je církev, je pro nás vhodné uvidět podobné principy působení v každém z nich. Celkově je potom náš zvláštní vztah k Bohu základem, na kterém přijímáme všechna pozhánání, která nám poskytuje. Kterou dobrou věc Bůh odmítne svým dětem? (viz Žalm 84, 11). Pavel na to dává odpověď: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za

nás za všechny jej vydal, jak by nám spolu s Ním nedaroval všechno?“ (Řím. 8, 32). A zatímco my ne vždy dokážeme vidět, co je pro nás nejlepší, Bůh působí jen k dobrému těm, kteří Ho milují - těm, které přijal (Řím. 8, 28). Avšak musíme vždy pamatovat, že požehnání, která přijímáme, nejsou naše, protože jsme si je ani nezasloužili ani nevydělali.

6. Přečti si Luk. 17, 7-10. Do svého sešitu si poznamenej, co by mělo být naší odměnou za práci, konanou pro Pána.

Jako Jeho adoptovaní synové zjišťujeme, že všechno naše úsilí je bezcenné v porovnání s velkou láskou, kterou On ukázal tím, že nás přijal do své rodiny a ustanovil nás za své syny. A navíc výsady vyplývající z tohoto vztahu pokračují tím, jak náš nebeský Otec naplňuje naše potřeby.

Manželé Potterovi adoptovali mladíka z jiné země. Dali mu křestní jméno Dan a samozřejmě přijal adopcí jméno rodiny. Dan se úplně szil s touto rodinou a jednali s ním na základě všech práv a výsad Potterových dětí. Potterovi se stali legálně zodpovědnými za Dana. Umožnili mu získat dobré středoškolské vzdělání a potom i studovat na univerzitě. Jako *adoptovaný syn* byl Dan dobře živen i oblékán a při zvláštních příležitostech jako byly narozeniny nebo vánoce se na něho pamatovalo právě tak, jako na ostatní členy rodiny. Zkrátka díky svému vztahu byl jako adoptovaný syn zahrnut všemi rodinnými výsadami. Je to ale velmi nedostatečná ilustrace té lásky, kterou ukázal nebeský Otec tím, že nás spasil, učinil nás dědici svých zaslíbení a denně nás zahrnuje svým dobrodiním.

7. Zakroužkuj písmeno, které označuje správné vysvětlení slova *adopce* v kontextu Nového zákona.

- a) Adopce je právní akt, kterým se člověk stává dítětem Božím.
- b) Ti, kteří se stali Božími dětmi skrze znovuzrození, jsou skrze adopci umístěni do pozice dospělých synů.
- c) Adopce souvisí se skutkem člověka, který se rozhodne přijmout nový způsob života, aby šel Boží cestou.

ČAS ADOPCCE

Úkol 2. *Vysvětli význam tří etap adopce.*

Adopce probíhá ve 3 etapách. Za první vidíme, že tu je *minulá* fáze. Pavel v Ef. 1, 4-6 píše: „v Něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny, a chválili slávu Jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.“

8. Přečti si znovu Ef. 1, 4-6 a odpověz na následující otázky:

- a Kdo adoptuje?
- b Koho adoptuje?
- c Kdo to umožnil?
- d Co je zdrojem adopce?
- e Co je cílem adopce?

Všimni si, že Bůh je ten, kdo činí první krok při adopci. Adopce vychází z Jeho lásky v souladu s Jeho vůlí, vrací se k Němu skrze Jeho adoptovanou rodinu a končí v oslavě Jeho slavné milosti. Všimni si na konci 4. verše a v 5. verši, že Boží rozhodnutí ve věčnosti přijmout nás za syny je založeno na Jeho lásce. Jedině Jeho láska Ho přiměla k tomu, aby nás přijal. A když je adopce výsledkem svobodného projevu Boží milosti, všechny lidské zásluhy jsou vyloučeny.

V tomto textu vidíme, že adopce přináší nejen úžasná privilegia, ale zahrnuje i zodpovědnost: „vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří“ (Ef. 1, 4). Když prohlášíme, že Bůh je náš nebeský Otec, musíme žít tak, aby se On nestyděl nazývat nás svými syny. Zkušenost adopce zahrnuje něco více, než jen jednoduše získané vstupenky do nebe. Vyžaduje od nás, abychom dovolili Duchu svatému, aby projevil, že jsme poslušnými syny a dcerami, když jsme odrazem Boží slávy (2. Kor. 4, 6). Jaký dojem bys měl z člověka, který vždy nosí bílé, čisté šaty, ale nikdy se nemyje? Tento rozpor by nedával žádný smysl, že? A o co je nesmyslnější člověk, který by hlásal

Kristovu spravedlnost a přece žil způsobem, nehodným svého křesťanského synovství.

9. Význam *minulé* etapy adopce tedy spočívá v tom, že

- a) čím déle trvá učení, tím je cennější.
- b) ukazuje, že Boží plán smíření, který zahrnuje i adopci, je věčný.
- c) můžeme vidět, jak tento plán začíná již ve Starém zákoně.

Potom je tu *přítomná* etapa: „Milování, nyní jsme děti Boží“ (1. Jan. 3, 2). Všimni si, že i Pavel používá přítomný čas v Gal. 4, 6: „A že jste synové“. Skutečnost, že jsme syny, by nám měla ukázat několik skutečností: Za prvé by nás měla osvobodit od jakýchkoliv pochybností o naší budoucnosti. Nemusíme čekat, až budeme stát v Boží přítomnosti, abychom se dověděli, zda jsme Jeho dětmi. Víme už *nyní* na základě autority Jeho Slova a díky svědectví Ducha svatého, že *jsme* Božími dětmi (Řím. 8, 16).

Za druhé by nás to mělo vést k tomu, abychom si uvědomili, že je nutné žít v tomto světě v souladu s naším postavením Božích synů. Jan říká, že ti, kteří očekávají Kristův příchod, se zachovávají čistí tak, jak je Kristus čistý (1. Jan. 3, 3), zatímco Pavel nás zase vyzývá: „abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně a spravedlivě a zbožně v tomto věku“ (Tit. 2, 12). Bohabojný život je tedy Božím dětem přiměřený.

Prostuduj si důkladně Řím. 8, 14-17 a Gal. 4, 4-7. Tyto texty hovoří o adopci jako o zkušenosti, která se uskutečňuje v přítomnosti. Ukazují nám, že adopce nás osvobozuje z otroctví, umožňuje nám obracet se k Bohu jako k *Otci*, a činí nás dědici Božími. Kdysi jsme byli otroky hříchu, satura a svého JÁ. Byli jsme pronásledováni strachem, zvláště strachem ze smrti (Žid. 2, 14-15), protože jsme věděli, že nás čeká soud. Ježíš Kristus přišel, aby nás vysvobodil z pout hříchu tím, že dal svůj život, aby jim zaplatil cenu smíření a osvobodil nás, abychom mohli být Božími syny. Proto nepotřebujeme žít dále ve strachu; ani ve strachu ze smrti ani ve strachu z Boha.

10. Přečti si Žid. 12, 28. V jakém smyslu se máme bát Boha?

Nemáme mít z Boha *strach*. To se Bohu nelíbí, protože takový strach vyrůstá z pocitu viny a má co do činění s trestem. Správně řečeno, když se stáváme jedno s Kristem, Jeho láska je dokonalá v nás (1. Jan. 4, 16-19). Jsme schopni přistoupit „k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas“ (Žid. 4, 16).

Adopce nám dovoluje volat přímo k Bohu „Abba, Otče“ (Řím. 8, 15; Gal. 4, 6). Tento výraz má nádech důvěry a něžnosti, která vyrůstá z naší lásky, úcty a vděčnosti vůči našemu Nebeskému Otci. Když se tedy modlíme, zakoušíme Jeho jemné ubezpečení, že jsme Jeho dětmi a že nás miluje. Svátý Duch nás vede k tomu, aby se nám stalo přirozeným oslavovat Boha. A umožňuje nám, abychom s odvahou a láskou přicházeli k Otci v souladu s Jeho vůlí (Řím. 8, 15-17; 26-27).

Další výsadou adopce je to, že *jsme dědici Božími*. I když jsme ještě neobdrželi plné dědictví, jsme jimi už nyní. Pavel prohlašuje, že Bůh sám nás oddělil a zapečetil pro sebe a dal Ducha svatého do našich srdcí *jako záruku* všeho, co má pro nás připraveno (2. Kor. 1, 21-22; 5, 5). Duch svatý v našem životě je pečetí toho, že patříme Bohu. Pavel také tvrdí, že blízkost Ducha svatého je závdavkem požehnání, které zakusíme v nebi a je zárukou toho, že vykoupení jednoho dne zdědí všechno Boží požehnání.

11. Zakroužkuj písmeno předcházející každému PRAVDIVÉMU tvrzení.
- a Jedno z požehnání adopce, které můžeme prožívat již nyní, je to, že jsme dětmi Božími.
 - b Poznání toho, že jsme přijati, nás vede k tomu, že se můžeme zcela uvolnit a nemusíme si dělat starosti nad našim chováním v budoucnu.
 - c Bát se Boha znamená mít k Němu úctu a vzdávat Mu čest.
 - d Naše úcta je pečetí toho, že patříme Bohu.
 - e Bůh nám dal Ducha svatého jako záruku toho, že naše plné dědictví je ještě před námi.

Adopce má také i *budoucí* etapu. V přítomnosti ještě není úplná. Žijeme však v očekávání slávy, kterou zakusíme při příchodu Krista. Až potom úplně zakusíme všechny výsady adopce.

12. Přečti si Řím. 8, 23. V tomto textu se adopce vztahuje na

V Řím. 8, 18-23 Pavel maluje úžasný obraz. Hovoří na základě prockého vidění. Vidí celé stvoření, jak očekává budoucí slávu. V přítomnosti, zdůrazňuje, je tvorstvo „podřízeno marnosti“. Touží po tom, aby byla zlomena moc hříchu, aby byl odstraněn rozklad a smrt, a aby byly odstraněny důsledky pádu. My křesťané, podobně jako příroda, toužíme po vysvobození z tohoto světa s jeho tělesnými omezeními, bolestí a smrtí. Nyní se naše těla postupně ruší (2. Kor. 4, 16). Skrze přijetí Ducha svatého jsme však přijali *záruku* nebo *závdavek* budoucí slávy. Ale toužíme po *úplném uskutečnění* toho, co znamená přijetí do Boží rodiny.

STVOŘENÍ

ČEKÁ NA
VYSVOBOZENÍ

Konečnou etapou adopce bude přijetí našich těl. Pavel nemyslí, že člověk ve stavu oslavení bude duchem bez těla (2. Kor. 5, 1-5). Člověk na tomto světě je tělem a duchem; a spasen bude celý člověk. Avšak oslavené tělo už nebude porušeno a ovlivňováno hříchem. Bude oslaveným duchovním tělem, schopným žít život duchovního člověka: „...odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poniženosti v podobu těla své slávy.“ (Fil.3, 20-21). Všimni si i 1. Kor. 15, 34-54. Když bude naše adopce nakonec dokonána, naše těla zaniknou v zázračné

proměně, Nu a kvůli této *budoucí etapě* adopce se radujeme spolu s Pavlem, že život v Kristu je očekáváním svobody, obnovy a občerstvení, které vypůsobí Boží sláva a moc. Když hovoří o budoucí proměně, kterou projdeme, prohlašuje Pavel, že: „Ten který nás k tomu již připravil a dal nám závdavek Ducha, je Bůh“ (2. Kor. 5, 5).

V adopci Boží láska vytéká jako řeka z věčnosti do časnosti a znovu zpět do věčnosti. A jeho milost jako mocný proud nás uchvacuje a nese směrem k cíli budoucí blaženosti, slávy a nesmrtnosti.

13. Vysvětli význam tří etap adopce. K odpovědi použij svůj poznámkový sešit.

ZKUŠENOST ADOPCE

Prostředky adopce

Úkol 3. *Najdi text, který charakterizuje prostředky adopce.*

Možná se ptáš, jak je způsobena adopce? Na tuto otázku odpovídám, že adopce je způsobena Bohem skrze působení Ducha svatého, když lidé přijímají pravdu evangelia.

Lidským úkolem v adopci je *věřit* v Ježíše Krista a *přijmout* Ho. Jak jsme viděli již dříve, tato víra ale zahrnuje celou osobnost: rozum, city i vůli. Zahrnuje *poznání* pravdy evangelia (Jan 8, 32) a *uvěření mu srdcem* (Řím. 10, 10). Přijetí Ježíše a úplné vydání se Jemu vyžaduje nakonec *akt vůle*. Víra, kterou demonstrujeme tím, že uvěříme a přijmeme Krista, nevypůsobí adopci; avšak tvoří pro ni základ (Gal 3, 26). Jan dodává, že „těm pak, kteří Ho přijali ... dal moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1, 12).

Boží podíl na adopci je přirozeně prvotní. Odpověď člověka na Jeho nabídku spasení Mu dává příležitost, aby začal své přetvářející dílo. V okamžiku odpouští hřích, poskytuje člověku novou přirozenost, nové postavení v Jeho očích, a uděluje mu novou pozici ve své rodině. Když Duch svatý učiní naši adopci reálnou, jsme schopni oslovovat Boha „Abba, Otče“ (Řím. 8, 15) s vědomím úžasu a údivu. Naše přijetí Bohem, naše nové místo nás jako synů není výsledkem nějaké naší zásluhy. Je to jediné Boží láska a milost, která nás přijímá do Jeho rodiny, kde už nejsou žádné roz-

díly: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši“ (Gal. 3, 28). A všichni dohromady ve svých srdcích volají skrze Ducha svatého : „Abba, Otče!“ (Gal. 4, 6).

14. Vyber tvrzení, které správně charakterizuje prostředky adopce.

- a) Prostředkem adopce je především úsilí člověka a jeho touhy.
- b) Prostředkem adopce je Boží milost, které se nelze postavit na odpor a která ze všech vyvolených činí Boží děti bez ohledu na jejich reakci a podíl.
- c) Prostředkem adopce je Boží láska a milost, se kterou nás přijímá, když my přijímáme evangelium a uvěříme v Krista.

Zvláštnosti adopce

Úkol 4. *Uved', co společného a co odlišného vidíme v adopci, znovuzrození a ospravedlnění.*

Zkoumali jsme spasení jako samostatné Boží dílo. Použili jsme ilustraci řetězové reakce, abychom popsali, jaký vztah mají jeho jednotlivé aspekty k dalším aspektům Jeho díla. Každá z doktrín spasení má jak svůj zvláštní význam, tak i svůj význam ve vztahu k dalším. Podívejme se tak nyní stručně na některé z podobných i odlišných rysů, které existují mezi znovuzrozením, ospravedlněním a adopcí.

Vidíme, že adopce a ospravedlnění se týkají výkonu Boží spravedlnosti: proto jsou považovány za *soudní akta*. Obě dvě propůjčují člověku určité postavení. Ospravedlnění dává ztracenému hříšníkovi postavení osvobozeného, *zbaveného viny*, zatímco adopce mu poskytuje status *dospělého syna*. (O čemž budeme pojednávat dále). A obě dvě jsou spojeny se vztahem k Bohu. Avšak charakter tohoto vztahu je odlišný. Ospravedlnění je vztah mezi spravedlivým Soudcem a hříšníkem, který je vinen; zatímco adopce je vztah mezi Otcem a synem. Ospravedlnění je v podstatě právního charakteru, zatímco adopce má v podstatě charakter otcovský. Ospravedlnění vyplývá ze spravedlnosti, zatímco adopce z lásky.

SPRAVEDLIVÝ SOUDCE	MILUJÍCÍ OTEC
HŘÍŠNÍK ZÍSKÁVÁ ODPUŠTĚNÍ	SYN ZÍSKÁVÁ POSTAVENÍ
OSPRAVEDLNĚNÍ	ADOPCE

Znovuzrození a adopce se týkají našeho členství v Boží rodině. Znovuzrození je zkušenost, která nás uvádí do Boží rodiny, adopce následuje a uděluje nám postavení dospělých synů.

Jedinečná pozice, kterou zaujmeme ve chvíli znovuzrození, vypadá takto: tím, že jsme narození z Boha a jsme tím pádem Jeho zákonnými potomky, dospěli jsme do vztahu a zodpovědnosti související se stavem *dospělých synů*. Avšak všechny zkušenosti dětství a dospívání, které jsou běžné v lidském životě, jsou v duchovní adopci vyloučené. V důsledku toho jsme okamžitě svobodni od pěstounů a vychovatelů a jsme zodpovědní za to, abychom žili mnohotvárný duchovní život jako *dospělí synové* v Otcově domě. V duchovní oblasti není nic, co by odpovídalo bezstarostnému dětství. Písmo neuznává žádný rozdíl v jednání těch, kteří začínají křesťanský život a těch, kteří jsou zralí. To, co Bůh říká zralému a pevnému křesťanovi, říká i všem dalším věřícím; dokonce i těm, kteří jsou čerstvě znovuzrození. Aby nás nezarazilo (co se týče zodpovědnosti), že se Pavel obrací na korintské jako na „nedospělé v Kristu“ (1. Kor. 3, 1), musíme si uvědomit, že korintští křesťané byli dětmi kvůli své tělesnosti, a ne pro to, že byli krátkou dobu křesťany. Jako dospělí synové jsme proto pravými dědici Božími a spoludědici Ježíše Krista. A toto privilegované postavení nám umožňuje zdědit bezprostředně požehnání a výsady, jak to uvidíme později.

15. Zakroužkuj písmena předcházející PRAVDIVÝM tvrzením.

- a Ospravedlnění a adopce jsou považovány za skutky právního charakteru, protože zahrnují uplatňování Boží spravedlnosti.
- b Ospravedlnění poskytuje status *spravedlivý* tomu, kdo věří v Krista, zatímco adopce mu poskytuje status *dospělého syna*.
- c V ospravedlnění jde o vztah otce a syna, zatímco v adopci o vztah spravedlivého soudce a provinilého hříšníka.
- d Adopce i znovuzrození se týká faktu, že věřící je členem Boží rodiny.
- e Adopce nás uvádí do Boží rodiny a znovuzrození nám poskytuje postavení dospělých synů.
- f Zatímco znovuzrození je okamžitá zkušenost, adopce vyžaduje čas, ve kterém se ověří, jestli si věřící zaslouží výhody synovství.

Požehnání adopce

Úkol 5. *Uved', která z uvedených tvrzení popisují požehnání adopce.*

Adopce má za následek určité výsady, které jsme se rozhodli nazvat *požehnáními*. Jedním z největších je svědectví Ducha svatého, který spolu s naším duchem svědčí, že naše adopce je skutečná a ubezpečuje nás o Boží lásce k nám a o Jeho péči o nás (Řím. 8, 15). Ale kromě toho jsou s adopcí spojena ještě mnohá další požehnání.

16. Přečti si následující texty Písma a vyjmenuj požehnání, která přináší adopce.

- a Mat.7, 9-11
- b Žalm 23, 1
- c Žalm 144, 1-2
- d Jan 14, 26
- e Žid.12, 7
- f Žid.4, 14-16
- g Řím.8, 17

Všimni si, že všechny vyjmenované důsledky adopce jsou zkušenostmi, které prožíváme už v časnosti. Všimni si i toho, že důraz je kladen na

to, co činí Bůh. Z některých dalších vedlejších darů, které jsou důsledkem adopce, vyjmenujeme aspoň tyto:

1. Náš Otec uspokojuje naše potřeby na základě svých neomezených možností (Fil. 4, 19).
2. Osvobozuje nás z pout zákona (Gal. 4, 4-5).
3. Osvobozuje nás ze strachu (Řím. 8, 15; 2. Tim. 1, 7).
4. Uvádí nás do obecnství se sebou samým (1. Jan. 1, 3).

Tato požehnání a nespočetné množství dalších směřují k tomu, aby naplnily základní potřeby věřících.

V adopci má Bůh v úmyslu oslavit své jméno. V adopci vyvyšuje své milosrdenství a lásku. Ve skutečnosti všechno, co Bůh činí tím, že nás zachraňuje, nakonec přinese slávu Jeho jménu. A Jeho sláva snad není nikde tak zřejmá jako v těch mnoha požehnáních, která vyplývají z adopce.

17. Zakroužkuj písmeno před tvrzením, které NEPOPISUJE požehnání adopce.

- a) Přijímáme všelikou péči, porozumění a slitování od našeho Otce, stejně jako všechno, co potřebujeme k běžnému i duchovnímu životu.
- b) Přijímáme ochranu, rady a usměrňování, mající svůj zdroj v Jeho zájmu o nás. A získáváme také jistotu synovství.
- c) Máme důvěru a smělost, když vstupujeme do Boží přítomnosti a stáváme se Božími dědici a spoludědici Krista.
- d) Jsme ujištěni o tom, že když jsme již jednou přijati, máme záruku věčného života bez ohledu na to, jak budeme žít po adopci.

Důkazy adopce

Úkol 6. *Uved' příklady vnějších a vnitřních důkazů naší adopce.*

Adopce je v základě objektivní dílo; to znamená, že se uskutečňuje mimo nás. Když chceme potvrdit tu skutečnost, že jsme Božími syny, musíme v první řadě vycházet z Božího Slova. Boží Slovo je tedy nejdůležitějším vnějším důkazem toho, že jsme adoptováni. Adopce se nám stává viditelnou díky tomu, co prožíváme ve svém nitru a tomu, co projevíme navenek.

18. Uvažuj nad uvedenými texty Písma a vyjmenuj důkazy přijetí, o kterých je v nich řeč.

- a** Řím. 8, 4; Gal. 5, 18
- b** Gal. 4, 5-6
- c** Ef. 3, 12
- d** 1. Jan. 2, 9-11; 5, 1
- e** 1. Jan. 5, 1-3

I když nikdo z nás není dokonalý a ne všechny tyto důkazy se projevují v našem životě, budeme růst a spět do Kristovy podoby podle toho, jak chodíme v Duchu a jak jsme Jím vedeni (Řím. 8, 15-16). Tato progresivní (postupná) proměna v nás bude viditelným projevem toho, že jsme Jeho dětmi.

Vědomí, že jsi součástí Boží rodiny by tě mělo činit neustále plným vděčnosti a radosti. Toto vědomí by také mělo vyvolat pevné rozhodnutí: s Boží milostí nebudu dělat nic, co by přineslo hanbu nebo potupu Boží rodině. Kéž bys vždy nosil s důstojností a hrdostí svůj titul a nezapomínal nikdy na to, že jsi součástí nesmírného královského kněžstva věřících, jehož posláním je zvěstovat ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého nádherného světla (1. Petr. 2, 9).

19. Uveď příklad nějakého vnitřního důkazu, který nám potvrzuje, že jsme přijati Bohem.

20. Uveď příklad věčného důkazu, který mluví o tom, že jsme dětmi Božími. Použij na odpovědi svůj poznámkový sešit.

Doktrínu adopce mi připomíná případ bezdětného páru Johna a Joan Murphyových. Murphyovi byli manželé více než deset let, když byli dotázáni, zda by neměli zájem o adopci dítěte, narozeného jedné mladé dámě, která se o ně nemohla starat. Byli ubezpečeni o tom, že dítě pochází z významné rodiny. Murphyovi přijali nabídku a radovali se věřice, že to byla odpověď na jejich modlitby. Nedočkávě oznamovali dobrou zprávu svým přátelům. Když se malá Betty narodila, zdálo se, že to je dokonalý, nádherný balíček radosti. Avšak už několik hodin po narození lékař, který

pomáhal při narození dítěte, telefonoval manželům a otevřeně jim řekl, že malá Betty má rozštěp patra - deformaci v horní části úst. Řekl: „Chcete ji i tak?“ John bez váhání odpověděl: „Ano! Každému jsme říkali, že malá Betty je odpovědí na modlitby - dar od Boha. I když se objevila tato deformace, milujeme ji stejně.“ Avšak ještě předtím, než si Murphyovi šli vyžádat dítě, objevila se nečekaná překážka adopce, neboť Murphyovi žili v jiném státě než byl ten, kde se malá Betty narodila. Zástupce manželů, který pomáhal zařadit adopci, šel na nejvyšší právní instituci státu, aby se poradil. Tam se dověděl, že kdyby si Murphyovi vzali dítě okamžitě domů, nebyla by žádná překážka adopce. Murphyovi tedy běželi do nemocnice a vzali si Betty, aby se mohla stát jejich dítětem. Za pár měsíců podstoupila Betty zákrok, kterým jí napravili rozštěp patra. Operace se podařila a malá Betty je úplně normální.

V tomto příběhu vidíme ilustraci lásky, se kterou nás Bůh přijal, když jsme byli ztraceni, v beznaději, neschopní a odsouzení na smrt. Byli jsme poznamenáni tělesnou přirozeností - nedokonalejší, než by bylo žádoucí na Boží stvoření. Ale On nás miloval a povolal k sobě. Avšak i když nás přitáhl k sobě, nepřítel našich duší si umínil překazit toto smíření a udržet nás ve svých poutech. Bůh však skrze Krista a Jeho smrt na kříži odstranil překážky, které stály v cestě naší adopci. A nyní jsme přijati do Jeho rodiny, očištění, uzdravení, oděni v Jeho spravedlnost a učiněni přímými účastníky Jeho požehnání. A pro toto smíření, které nás osvobodilo a učinilo členy Jeho rodiny, se smíme radovat až do věčnosti.

osobní test

1. Biblické učení o adopci mluví o tom, že adopce je skutkem Boží milosti, kterým jsme
 - a) ujištění o tom, že budeme mít status Božích synů v budoucnosti, když uvidíme tvář v tvář Ježíše.
 - b) umístění do Boží rodiny jako synové a získáváme všechna práva a privilegia synovství.
 - c) prohlášení za syny Boží, i když musíme na pozhnání synovství čekat až do okamžiku, kdy „dospějeme“.
2. Když se staneme Božími syny skrze přijetí Ježíše Krista, Bůh s námi jedná jako
 - a) se služebníky, kteří jsou stále v poutech otroctví.
 - b) malými dětmi, které jsou podřízené „vychovatelům a pěstounům“.
 - c) s těmi, kteří přijali adopci jako dospělí synové - dědicové, kteří mají právo na dědictví.
3. Lidský podíl při adopci spočívá v tom, aby
 - a) se snažili stát se hodnými adopce a synovství v Boží rodině.
 - b) věřili v Pána Ježíše a přijali Jej.
 - c) toužili po adopci se všemi privilegii, která přináší.
4. Z Boží strany adopce vidíme Jeho podíl v tom, že
 - a) nás přijímá jako *malé děti*, které musí duchovně dospět, *dříve než* je adopce dokonána.
 - b) nás prohlašuje za přijaté a vyzývá nás k tomu, abychom se chovali tak, jakoby naše synovství bylo skutečné.
 - c) přijímá nás, adoptuje nás za své vlastní a dává nám Ducha svatého, který zapečetuje naše synovství.
5. Když mluvíme o času adopce, máme tím na mysli, že adopce
 - a) byla od věčnosti součástí Božího plánu vykoupení.
 - b) se vztahuje pouze ke skutku adopce, který činí člověka Božím dítětem v okamžiku znovuzrození.
 - c) mluví především o budoucnosti, kdy bude změněno dokonce i naše fyzické tělo.

6. Které z uvedených skutečností NEJSOU důsledkem adopce?
- a) Osvobození z legalizmu (vnějšího dodržování předpisů a nařízení).
 - b) Jistota napomínání a vedení.
 - c) Dědictví toho, co Bůh připravil.
 - d) Postavení legálních služebníků.
7. Učení apoštola Pavla o adopci do rodiny bylo ovlivněno především
- a) Starým zákonem a starozákonními praktikami.
 - b) řecko-římským zvykem adopce.
 - c) zvyky středního východu a orientálních zemí.
8. Adopce, která má svůj původ ve věčnosti,
- a) je plně dokonána v časnosti.
 - b) začíná v časnosti a bude dokonána ve věčné budoucnosti.
 - c) bude zjevena i dokonána ve věčnosti.
9. Konečná fáze adopce se týče adopce
- a) našeho ducha, což je rozhodující pro naše spasení.
 - b) naší duše, čímž se stáváme dokonalými duchovními bytostmi.
 - c) našeho těla, což nás dokonale připraví pro život v Jeho blízkosti.
10. Přiřazování. Přiřaď popis (vlevo) ke správné doktríně (vpravo).
...a	Je to změna stavu, týká se výsad,
které člověk získává jako Boží syn.	1) Znovuzrození
...b	Je změnou v charakteru člověka.	2) Ospravedlnění
...c	Je změnou postavení člověka před Bohem.	3) Adopce

Než budeš pokračovat ve studiu 9. lekcí, nezapomeň vyplnit 2. část Studentovy zprávy a vrátit odpovědi svému učiteli.

odpovědi na studijní otázky

11. a Pravdivé

b Nepravdivé

c Pravdivé

d Nepravdivé

e Pravdivé

1. a 2) Ospravedlnění

b 1) Znovuzrození

c 3) Adopce

d 3) Adopce

e 2) Ospravedlnění

f 1) Znovuzrození

12. ... konečnému vykoupení našeho těla.

2. a Mojžíš byl adoptován faraonovou dcerou.

b Genubat byl adoptován královnou Tachpenés.

c Ester byla adoptována svým strýcem Mardocheem.

13. Adopce má svůj kořen v Božím rozhodnutí ve věčnosti (minulé), stává se realitou v přítomné zkušenosti věřícího a v plnosti se realizuje v budoucí věčnosti.

3. a Lid Izraele.

b Ex.4, 22-23; Deut.32, 18-20; Jer.31, 9; Mal.1, 6.

c Deut.14, 1-2; Oz.1, 10; Mal.3, 17.

14. c) Prostředkem adopce je Boží milost

4. a Nesprávně

b Správně

c Správně

d Nesprávně (součástí Boží rodiny se stáváme zkušeností znovuzrození).

e Správně

- 15. a** Správně
b Správně
c Nesprávně (opak je pravdou)
d Správně
e Nesprávně (opak je pravdou)
f Nesprávně
- 5. b** Se sténáním stvoření a s naším vlastním očekáváním splnění budoucnosti.
c Ti, kteří jsou adoptováni, jsou uvedeni do protikladu s těmi, kteří nejsou.
d S otroctvím pod Zákonem.
e S naším dřívějším hříšným životem.
- 16. a** Dostáváme dobré dary od svého Otce.
b Dostáváme vše potřebné pro život.
c Dostáváme ochranu.
d Dostáváme rady.
e Jsme napomínáni, což vyplývá z Boží péče o nás.
f Máme důvěru a smělost přistupovat do Boží přítomnosti.
g Stáváme se dědici Božími s Kristem (viz též 1.Petr. 1, 3-5).
- 6.** Když jsme udělali všechno, co jsme měli, nemáme důvod k pýše a sebeuspokojení. V tomto okamžiku jsme *pouze služebníky*, učinili jsme *jen to*, co bylo naší povinností.
- 17. d)** Jsme ujištěni, že
- 7. b)** Ti, kteří se stali Božími dětmi skrze znovuzrození, jsou skrze adopci umístěni do pozice Božích synů.
- 18. a** Jsme vedeni Duchem.
b Máme jistotu, že patříme Otci.
c Máme důvěru, když přistupujeme k Nebeskému Otci.
d Milujeme všechny Boží lid.
e Posloucháme Boha.

8. a Bůh

b Nás

c Ježíš Kristus

d Boží vůle

e Abychom Ho mohli chválit za Jeho slavnou milost

19. Tvoje odpověď. Snad jsi uvedl pokoj, jistotu a radost, kterou získáváme, když přijmeme Ježíše a žijeme pro Něj.

9. b) ukazuje nám, že plán vykoupení

20. Tvoje odpověď. Ovoce Ducha v našem životě (Gal. 5, 22-23) je vnějším důkazem toho, že jsme přijati do Boží rodiny.

10. Máme stát v bázni před Ním. On je suverenním vládcem vesmíru a je i naším Stvořitelem.

Část 3

**CO BŮH
DOKONÁVÁ**

